

OPINIÓ

Albert Cano

Inmigración manipulada

Ha ce unas semanas, el antiguo asesor económico de ZP, Miguel Sebastián, presentó unos datos sobre inmigración. Explicaba que los inmigrantes habían elevado la renta por habitante y contribuían al crecimiento del PIB. Es posible. Pero, a veces, la manipulación ejercida desde el poder (con respaldo *objetivo* de las cifras) puede ser más dañina que la demagogia de un Le Pen.

La cuestión surge al contrastar las tesis de Sebastián con otras de expertos tan o más solventes. Un politólogo holandés aseguraba que su país quiere acoger una «inmigración selectiva», puesto que los cálculos indicaban que «los costes de la inmigración en los Países Bajos, durante los últimos 40 años, habían sido más altos que lo aportado». O un estudio de la escuela de negocios IESE, donde se revelaba que los españoles cobraban el mismo salario que en 1997! Las causas eran la elevada temporalidad y la entrada masiva de inmigrantes al mercado de trabajo (que cobran un 30% menos que los nativos y empujan a las empresas a no adoptar medidas que aumenten la productividad).

Aunque Sebastián señalaba que los inmigrantes aportan ahora mucho en términos de ingresos (y poco gasto para la Seguridad Social), los expertos señalan que esta población foránea empezará a jubilarse en 20 años (lo que aumentará los gastos en pensiones de un país donde menos de la mitad de la gente se preocupa de ahorrar para su jubilación).

La impresión es que los estudios del Gobierno buscan calmar al electorado ante la inmigración, acentuando los efectos positivos y ocultando lo que pudiera suceder en el futuro. Como defendió John M. Keynes, el economista de cabecera socialdemócrata, a largo plazo, todos muertos.

La universitat al divà

Aquests dies he estat immers en un congrés internacional que s'ha celebrat a Barcelona sobre els reptes i les problemàtiques del món universitari. Aquesta trobada, apadrinada per la Unesco, que ha reunit a la Universitat Politècnica de Catalunya a més de 400 experts procedents de gairebé un centenar de països diferents, tractava en concret sobre les formes de garantir la qualitat de l'ensenyament universitari.

Les Pitiüses som un poble *comprador* d'ensenyament universitari. Centenars de joves marxen cada any a Barcelona, Ciutat de Mallorca, València o fins i tot a l'estranger, amb l'objectiu d'aconseguir títols universitaris que, en la major part de les ocasions, no hi ha forma de convertir en un lloc de treball real i estable, un cop tornen a casa. Per a les Pitiüses, la inversió és altíssima i el retorn de la mateixa, preocupantment baix. Per sort o per desgràcia, això no només mos passa a naltros, sinó que és una problemàtica comuna de l'encaix entre la universitat i el món laboral.

Precisament, aquest és un dels factors de crisi i canvi que està afectant més directament el món universitari. Es reclama a la universitat que 's'apropi a la realitat', que prepari professionals, que adequi els seus programes d'estudi a les demandes del mercat, que centri tots els seus esforços en ser un bon proveïdor de recursos humans per al mercat laboral. Alhora, també se li reclama

Joan Mayans i Planells

ma un major equilibri de comptes, que sigui més rendible, menys deficitària, més autofinançada... En definitiva, que tenguem un comportament molt més semblant al d'una empresa privada que al d'una institució pública.

Demana-li eficàcia, utilitat i control pressupostari a les universitats no és, òbviament, res forassenyat. Però en cap cas ha de suposar, com sembla que s'apunta amb la imminent aplicació del Pla de Bologna, que això passi per arraconar de la universitat les seves autèntiques i principals missions i rols dins el conjunt de la nostra societat.

En primer lloc, la universitat ha de ser un espai per a la transmissió i la creació del coneixement. Docència, recerca i innovació en el coneixement són les principals missions de la institució universitària, no tant per a la seva aplicabilitat i convertibilitat directa al mercat laboral, sinó com a un bé públic i un factor de creixement del nostre valor global, col·lectiu, com a societat. Però també és un obstacle importantíssim

al nostre potencial econòmic, ja que sense recerca i sense ambició pel coneixement, difícilment serem altra cosa que una economia dependent i subsidiària. La universitat és la clau per a formar emprenedors i innovadors, i no només treballadors dependents i assalariats.

En segon lloc, la universitat és, ha estat i ha de continuar sent un espai per a la formació i la presa de consciència dels ciutadans. La universitat, com a estadi superior del nostre sistema educatiu, ha de construir ciutadans, més que no pas professionals. Ha de ser un context per a l'articulació de la consciència política, de la responsabilitat ecològica i de l'ètica individual i col·lectiva de la nostra societat.

La Universitat dubta i no sap cap a on caminar. Estirada al divà i rebent ordres de tothom, no té clar si ha de semblar-se (encara) més a una empresa o si, pel contrari, el camí és semblar-se (una mica) més a ella mateixa i a la seva trajectòria mil·lenària. En una societat com la pitüesa, amb una economia monoesectorial i depredadora i un ecosistema que ja s'ha portat més enllà del límit de la seva sostenibilitat, es fa més urgent que mai que la Universitat formi ciutadans, consciències i responsabilitats. Convertir la universitat en una enorme escola de formació professional segur que no és la solució que necessita a llarg terme, la nostra economia, ni, de bon segur, la nostra societat.

Ibiza como París

Estos últimos días, por problemas de intendencia que no vienen el caso y ante la necesidad de rascarme el bolsillo como cualquier turista para procurarme la manduca sobre la marcha, he tenido la peregrina idea de comer fuera de casa y visitar algunos restaurantes. Pues bien, puedo asegurarles que no repetiré tan ingenua majadería. Prefiero alimentarme de *bocatas*. Lo suyo hubiera sido acudir a los contados fogones asequibles y familiares que conozco en Vila y fuera de Vila –los hay, aunque se cuenten con una mano–, pero el experimento consistía precisamente en dejarse caer al tun tun donde diera la hora de embaular. Y he tenido escarmiento.

Para evitar perjuicios, no daré nombres, pero sí diré que, en términos generales y salvando las excepciones, en los precios nos levantan la camisa. En restaurantes de medio pelo y chiringuitos de playa, por un plato de cuatro sardinas braseadas –ni una más– he pagado 17 euros. Y 16 por una

DESDE LA MARINA
Miguel Ángel González

tortilla francesa con dos hojas de lechuga y medio tomate. Un *guisat de peix*, con el pretexto de dos platos que son un mismo guiso, me ha salido por 32 euros, y por el capricho de merendar un trocito de greixonera y un humilde cortado me han cobrado 15 euros. Un amigo oscene que me acompañaba en la gastronómica excursión pagó lo

propio y acabó, como yo mismo, escandalizado del abuso. Pero, eso sí, los restaurantes estaban a rebosar y lo primero que nos preguntaban al entrar es si teníamos reservada la mesa. «Como sobra el dinero –dedujo mi amigo–, el personal se lo gasta en restaurantes y no se inmuta si paga su consumición como si estuviera en los mismísimos Campos Elíseos». No sé si será por eso, pero nos sumamos a los turistas que este verano han criticado los escandalosos precios que tenemos. Convinimos de que quienes más pierden, a la larga, son los mismos establecimientos que nos esquilmán y escarmientan.

FRASES

José Luis Rodríguez Zapatero

PRESIDENTE DEL GOBIERNO

«No quiero perder el tiempo dándole caña al PP. Quiero hablar del futuro»

Raúl Castro

PRESIDENTE EN FUNCIONES DE CUBA

«Sirva la ocasión para expresar la disposición de resolver en la mesa de negociaciones el diferendo entre Cuba y EEUU»

Penélope Cruz

ACTRIZ

«Te quiero Pedro, has cambiado mi carrera»

Els truquets del Teacher

Mentre caminava esperant l'hora de recollir la meua filla a la Consolació, les meves passes s'encaminaren cap a un petit tancó, mes amunt de la Via Romana, que un temps havia sigut el quarter general del 'Teacher'. Entre la vegetació que s'ha fet tot seu l'espai, encara s'endevenen les dues habitacions contigües on el vaig veure per primera vegada. Ens va rebre dins el seu petit temple, un espai amb la pissarra ben il·luminada com un element venerat que cobria tota la paret, el sostre de bigues vistes i una gran taula plena d'a-punts i llibres a la que ens acostàvem per prendre nota del que vèiem.

La meua primera impressió va ser de respecte i d'admiració davant un homenet que feia lliscar els guixos acariciant la pissarra com l'artista la seva tela, escrivint fórmules i números, dibuixant d'una forma preciosa que mesclava una lletra barroca amb la precisió del neoclàssic.

Les seves sessions estaven impregnades

Vicent Canals

d'aquell toc màgic que aconseguia donar a les explicacions; com si els problemes, moment un parèntesi per aquí i un signe per allà, revelessin aquella solució que apareixia com per art de màgia. Això sí: «*sin trampa ni cartón*» i amb la pissarra ben il·luminada. Ara bé, un cop trobada la solució, no n'hi havia prou. Tot seguit, una rialla sonora, l'espurneig dels seus ulls blaus i tornava a començar els raonaments i desenvolupaments numèrics per descobrir un altre camí que increïblement ens portava al mateix resultat, una altra volta màgic i fascinant. No de bades, la seva frase preferida era: «Us ensenyaré un truquet!...»

Les matemàtiques varen passar a ser per

molts de nosaltres un món fascinant, un univers ple de misteris. Al ritme de la vareta màgica del Teacher (una petita canya) ens movíem i ens desentranyàvem. I com a bon mag, de la classe en feia una funció on no hi faltava detall. La seva veu escanyada trencava els moments de suspens mentre teixia entre les mans formes geomètriques amb els caps marins abans del desenllaç. Després, per celebrar-ho, es pujava a les bigues aixecant-se suspès amb les cames flexionades emulant el gimnasta a les anelles. Aquella rialla contagiosa... Mai el vaig veure enfadat.

Un estiu abans d'anar a la universitat es va oferir a donar-me unes classes de geometria descriptiva. Si les classes fins aquell moment varen ser fascinants, el que vaig presenciar en aquelles sessions va ser genial. Aquell home pareixia posseït per les esquadres, cartabons, regles, compàs i guixos de colors. Si els números eren màgics, en aquelles hores vaig descobrir que l'espai ens situava com un punt estàtic però

també ens projectava a l'Univers: un espai infinit del que tan sols podíem representar les interaccions entre els diferents elements: plans, rectes i figures que prenen diferents formes segons el punt de visió.

A traves de les matemàtiques, el Teacher va ser capaç d'ensenyar-nos a qüestionar els plantejaments ràpids i sense arguments suficients, buscant sempre el camí més adient; a gaudir del recorregut; a relativitzar tot allò que veiem de primer cop d'ull; a ser inconformistes i a buscar sempre l'excel·lència.

Però heus ací el gran truc que el Teacher ens va transmetre als seus deixebles: gaudir d'allò que facis, sigui el que sigui. Però ho has de fer bé, sense conformar-te amb el primer que et surti ni amb el camí més fàcil. Has de buscar la màgia que envolta totes les coses i fer-la sortir, fent de la teua vida una aventura que tan sols tu pots interpretar.

Voleu que us expliqui un altre truquet?...